

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417212898
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1417212898.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a členov senátu JUDr. Ivany Štiffovej a JUDr. Romana Majerského, v spore žalobcu: Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Polyfunkčný dom Malokarpatské nám. 8 a 10, Malokarpatské nám. 8, Bratislava, IČO: 42 266 173, zastúpeného Advokátska kancelária SOWA s. r. o., Beblavého 8, Bratislava, IČO: 50 720 422, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej Republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody 2.006,40 eura s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 16C/55/2017-114, zo dňa 13.11.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.970,02 eura spolu s úrokmi z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.970,02 eura od 7.9.2016 do zaplatenia (výrok I.), žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,36 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 5.10.2017 domáhal od žalovanej zaplatenia 2.006,40 eura s prísl. na tom skutkovom základe, že pri policajnom zásahu V. Q. D. Prezídia PZ (ďalej aj "V.") vykonanom 14.6.2016 v bytovom dome vo vchode na R. V. XX L. P. S., boli poškodené troje požiarne dvere nachádzajúce sa v spoločných priestoroch na prvom, druhom a treťom poschodí, čím bola vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome spôsobená škoda 2.006,40 eura. Žalobca mal za to, že predmetná škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom príslušníkov Policajného zboru; policajná akcia mala byť v zmysle tvrdenia žalovanej vykonaná na základe § 103 zákona č. 301/2005 Z.z. (Trestný poriadok) - vstup do obydlija za účelom zadržania a predvedenia obvineného. Obvinený obýval byt na druhom poschodí bytového domu, pričom pri policajnom zásahu došlo z dôvodu omylu na strane príslušníkov Policajného zboru k poškodeniu až troch požiarnych dverí, a to na prvom, druhom a treťom poschodí. Celkom zbytočne boli teda vylomené min. dvoje požiarne dvere nachádzajúce sa na prvom a treťom poschodí, ktoré nebolo v žiadnom prípade potrebné otvoriť, aby sa príslušníci Policajného zboru dostali do obydlija obvineného na druhom poschodí. Poukázal tiež na to, že pri opakovanom zásahu zo dňa 28.6.2017 za účelom zadržania a predvedenia rovnakej osoby nedošlo k žiadnej škode na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, t.j. ani na požiarnych dverách na druhom poschodí. Uviedol, že výška uplatňovanej škody zodpovedá výške skutočnej škody zapríčinennej opravou poškodených dverí nachádzajúcich sa v spoločných priestoroch bytového domu. Aj keď si žalobca nárok na náhradu škody uplatnil u žalovanej v rámci predbežného prerokovania v zmysle § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. žalovaná uplatnený nárok odmietla.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu v zmysle ktorého pri policajnom zásahu V. vykonanom 14.6.2016 v bytovom dome vo vchode na R. V. XX L. P. za účelom zadržania a predvedenia obvinenej osoby došlo zo strany príslušníkov Policajného zboru k poškodeniu protipožiarňých dverí nachádzajúcich sa v spoločných priestoroch bytového domu na druhom a treťom poschodí; uvedené nebolo medzi stranami sporné, vyplýva to aj zo zápisnice o vykonaní vstupu do obydľia obvineného zo dňa 14.6.2016 (č.l. 73 spisu) a úradného záznamu zo dňa 14.6.2016 (č.l. 72 spisu). Listami zo dňa 4.7.2016 (č.l. 18-19 spisu) a 10.10.2016 (23-24 spisu) si žalobca od žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1.892 eur + DPH, resp. 2.006,40 eura s DPH za poškodenie troch požiarňých dverí v bytovom dome v dôsledku policajného zásahu zo dňa 14.6.2016. Listami zo dňa 7.9.2016 (č.l. 21-22 spisu) a 10.11.2016 (č.l. 29 spisu) žalovaná v rámci predbežného prerokovania nároku oznámila žalobcovi, že jeho nárok odmieta ako nedôvodný. Faktúrou č. FV2016119 zo dňa 23.9.2016 (č.l. 16 spisu) spoločnosť KORIGO, s.r.o. fakturovala žalobcovi za opravu 3 ks požiarňých dverí sumu 2.006,40 eura s DPH. Z výpisu z účtu žalobcu (č.l. 17 spisu) súd prvej inštancie zistil, že žalobca sumu 2.006,40 eura tejto spoločnosti uhradil. Z cenovej ponuky spoločnosti KORIGO, s.r.o. (č.l. 20 spisu) ustálil, že cena za opravu 2 ks požiarňých dverí predstavovala 1.740 eur a cena za opravu 1 ks požiarňých dverí 32 eur, cena za dopravu 120 eur, spolu 1.892 eur. Medzi stranami nebolo sporné (žalovaná to žiadnym spôsobom nerozporovala), že pri opakovanom zásahu príslušníkov Policajného zboru zo dňa 28.6.2017 na rovnakom mieste za účelom zadržania a predvedenia rovnakej osoby nedošlo k žiadnej škode na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, t. j. ani na požiarňých dverách na druhom poschodí; vychádzal z toho, že medzi stranami nebolo sporné ani to, že 15.11.2011 bol v rovnakom bytovom dome vo vchode na R. V. XX L. P. vykonaný policajný zásah pod názvom I., čo vyplýva aj z listu žalovanej zo dňa 17.2.2012 (č.l. 80-81 spisu), ktorým odmietol obdobný nárok na náhradu škody uplatnený predchádzajúcim správcom bytového domu.

3. Súd prvej inštancie ozrejmil, čo bolo medzi stranami sporné; či pri uvedenom policajnom zásahu došlo k poškodeniu požiarňých dverí aj na prvom poschodí bytového domu. Vychádzal z toho, že v úradnom zázname zo dňa 14.6.2016 sa uvádza, že počas výkonu vstupu do obydľia došlo k poškodeniu dverí na treťom a druhom poschodí. Poškodenie požiarňých dverí na prvom poschodí sa v ňom neuvádza a žalovaná sama uviedla, že o poškodení týchto dverí nemá žiadnu vedomosť. Žalobca v tejto súvislosti poukazoval na fotodokumentáciu priloženú k žalobe, na ktorej sú zachytené požiarne dvere na prvom, druhom a treťom poschodí. K tomu súd prvej inštancie objasnil, že z predmetnej fotodokumentácie nie je možné jednoznačne ustáliť, či boli poškodené požiarne dvere aj na prvom poschodí; pri detailných záberoch na jednotlivé poškodenia dverí nie je možné zistiť, ku ktorým dverám sa jednotlivé poškodenia viažu (na ktorých dverách boli ktoré konkrétne poškodenia spôsobené), pričom ani argument žalobcu na pojednávaní konanom 13.11.2018, že skutočnosť, že poškodenie dverí na prvom poschodí sa neuvádza v úradnom zázname ešte neznamená, že nemohlo dôjsť k ich poškodeniu, nepovažoval súd prvej inštancie za dostatočný na preukázanie poškodenia požiarňých dverí na prvom poschodí práve v dôsledku policajného zásahu zo dňa 14.6.2016. Argumentoval tým, že v tejto súvislosti zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania uvedenej skutočnosti žalobcu, ktorý ju však jednoznačným, resp. bez pochybností nevyvolávajúcím spôsobom nepreukázal. Ani skutočnosť, že vo faktúre za opravu dverí č. FV2016119 zo dňa 23.9.2016 sa uvádzajú 3 ks požiarňých dverí podľa názoru súdu prvej inštancie nepreukazuje, že poškodenie požiarňých dverí na prvom poschodí bolo spôsobené v dôsledku policajného zásahu zo dňa 14.6.2016.

4. Súd prvej inštancie na tomto základe vychádzal z toho, že pri policajnom zásahu zo dňa 14.6.2016 došlo zo strany príslušníkov Policajného zboru k poškodeniu požiarňých dverí nachádzajúcich sa v spoločných priestoroch bytového domu na druhom a treťom poschodí. Pokiaľ ide o výšku škody riadil sa cenovou ponukou spoločnosti KORIGO, s.r.o., v zmysle ktorej oprava 2 ks požiarňých dverí je 1.740 eur a cena za opravu 1 ks požiarňých dverí predstavuje 32 eur. Keďže tvrdenie žalobcu (na pojednávaní konanom dňa 13.11.2018), že pri prvej položke, kde sú uvedené 2 ks dverí sa jedná o dvere na druhom a treťom poschodí a cena je uvedená bez DPH a pri druhej položke, kde sa uvádza 1 ks dverí, ide o dvere na prvom poschodí, ktoré boli poškodené v menšej miere ako tie na druhom a treťom poschodí, nebolo zo strany žalovanej rozporované, súd prvej inštancie z tohto tvrdenia vychádzal. Námietku žalovaného, že cena uvedená v cenovej ponuke nezodpovedá cene vo faktúre a preto nebola dostatočným spôsobom preukázaná výška škody na dverách na druhom a treťom poschodí nepovažoval za dôvodnú; argumentoval tým, že cena za opravu požiarňých dverí uvedená vo faktúre č. FV2016119 je nižšia ako cena uvedená v cenovej ponuke (čo je v prospech žalovaného), pričom žalobca dostatočne

odôvodnil rozdiel v cene (v konečnom dôsledku v prospech žalovaného) poskytnutou zľavou zo strany spoločnosti KORIGO, s.r.o. Výšku škody na požiarnych dverách na druhom a treťom poschodí súd prvej inštancie podrobným výpočtom stanovil na 1.970,02 eura.

5. Súd prvej inštancie napokon vec právnej stránke posúdil tak, že pri policajnom zásahu došlo zo strany príslušníkov Policajného zboru k poškodeniu požiarnych dverí nachádzajúcich sa v spoločných priestoroch bytového domu na druhom a treťom poschodí, čím došlo k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Pripomenul, že čo sa týka požiarnych dverí na treťom poschodí, v konaní nebolo sporné, že k ich poškodeniu došlo v dôsledku omylu príslušníkov Policajného zboru v číslovaní jednotlivých poschodí bytového domu, keď osoba, ktorú mienili zadržať, bývala na druhom poschodí a nie na treťom poschodí. Obranu žalovaného, že príslušníci Policajného zboru sa riadili označením poschodí v súlade so zápisom na LV č. XXXX neuznal, keď bolo predovšetkým zodpovednosťou zasahujúceho orgánu, aby si dostatočne preveril pomery na mieste samom ešte pred samotným zásahom. Zdôraznil, že nešlo o prvý zásah v predmetnom bytovom dome, keďže 15.11.2011 bola v rovnakom bytovom dome uskutočnená policajná akcia s názvom I.. Mal za to, že omyl zasahujúceho orgánu v číslovaní jednotlivých poschodí nemôže ísť na úkor jednotlivých vlastníkov bytového domu, ktorý policajný zásah nijako nevyvolali a ktorých majetok bol v dôsledku tohto omylu poškodený.

5.1. Pokiaľ išlo o poškodenie požiarnych dverí na druhom poschodí súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná žiadnym spôsobom nez dôvodnila, prečo bolo nevyhnutné ich poškodenie na úspešné vykonanie policajného zásahu a namiesto toho, aby uviedol relevantné skutkové tvrdenia odôvodňujúce nevyhnutnosť poškodenia požiarnych dverí, obmedzil sa na konštatáciu, že nevyhnutnosť zásahu a jeho rozsahu nie je oprávnený posudzovať súd v civilnom konaní, ale iba orgán, ktorý rozhodol o vykonaní tohto zásahu. S takouto argumentáciou sa však súd prvej inštancie nestotožnil, keď dôvodil, že práve súd v civilnom konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je jediný oprávnený posudzovať splnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona, z ktorých jedným z predpokladov je aj nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1; za takýto nesprávny úradný postup sa považuje aj iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, čím sa rozumie zásah nad rámec zákona, resp. zásah nad mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu zákona. V podmienkach posudzovaného prípadu bol týmto zákonom Trestný poriadok (zákon č. 301/2005 Z.z.), ktorý v § 2 ods. 2 stanovuje, že do základných práv a slobôd osôb v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie. Bolo teda na žalovanom, aby tvrdil a preukázal, že na dosiahnutie účelu policajného zásahu zo dňa 14.6.2016 (zadržanie obvineného) bolo nevyhnutné poškodenie požiarnych dverí na druhom poschodí bytového domu, uzavrel súd prvej inštancie s tým, že túto povinnosť si žalovaná nespĺnila, keď ani netvrdila ani nepreukázala, prečo bolo nevyhnutné poškodenie týchto dverí na úspešné vykonanie zásahu. Proti žalovanej svedčí aj tá skutočnosť, že pri opakovanom zásahu Policajného zboru zo dňa 28.6.2017 za účelom zadržania a predvedenia rovnakej osoby nedošlo k žiadnej škode na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, t. j. ani na požiarnych dverách na druhom poschodí; ani k tomu sa žiadnym spôsobom nevyjadřila.

6. Súd prvej inštancie s ohľadom na uvedené dospel k záveru, že pri policajnom zásahu zo dňa 14.6.2016 došlo k nesprávnemu úradnému postupu príslušníkov Policajného zboru (ktorých výkon verejnej moci patrí do pôsobnosti žalovaného, čím bola daná pasívna vecná legitímácia žalovanej v spore v zmysle § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z.) a to k zásahu do vlastníckeho práva jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome vo vchode na R. V. XX L. P.; mal za preukázané, že zo strany príslušníkov Policajného zboru došlo k poškodeniu požiarnych dverí nachádzajúcich sa v spoločných priestoroch bytového domu na druhom a treťom poschodí nad mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu tohto zásahu. Tým bol splnený prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Druhým predpokladom bola existencia škody, ktorá v tomto prípade predstavovala náklady na opravu poškodených požiarnych dverí vo výške 1.970,02 eura. Posledným predpokladom bola príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a aj tento predpoklad bol podľa názoru súdu prvej inštancie splnený, keď mal za zřejmé, že bez nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru by ku škode na majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome nedošlo. K obrane žalovaného, že poškodení si škodu mohli uplatniť v trestnom konaní voči obvinenému, súd prvej inštancie citujúc § 46 Trestného poriadku stručne poznamenal, že žalobca nemal postavenie poškodeného, nakoľko žalobcovi nebola škoda spôsobená

trestným činom obvineného (resp. zadržanej osoby), ale nesprávnym úradným postupom príslušníkov Policajného zboru pri vykonávaní policajného zásahu.

7. Na uvedenom základe, keďže boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, súd prvej inštancie v zmysle § 3 ods. 1 písm. d) , § 4 ods. 1 písm. d) § 9 ods. 1, ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobe v časti o zaplatenie 1.970,02 eura vyhovel spolu s príslušným úrokom z omeškania (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z.), a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a čiastočne úspešnému žalobcovi (po odpočítaní úspechu žalovanej 1,82 % od úspechu žalobcu 98,18 %) priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,36 %.

8. Proti vyhovujúcej časti rozsudku podala žalovaná odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; žiadala rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, event. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

8.1. Po úvodnom zrekapitulovaní obsahu napadnutého rozhodnutia, podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka, že súd v konaní o náhradu škody nemá právomoc posudzovať, či úradný postup príslušníkov Policajného zboru uskutočnený podľa Trestného poriadku je v súlade so zákonom. Trestný poriadok upravuje postavenie prokurátora v čase pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní v § 230 a nasl. s tým, že prokurátor v trestnom konaní v zmysle § 230 a nasl. Trestného poriadku vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní. Z uvedeného mala za zrejmé, že vyšetrovateľ Policajného zboru pri vykonávaní úkonov vyšetrovania je samostatným orgánom; prokurátor vydáva záväzný pokyn na konanie vyšetrovateľa len v prípade, ak za účelom dodržania zákonnosti je potrebné vykonať určitý úkon, resp. vykonať takýto úkon v určitej lehote. Zdôraznila, že aj zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje ako podmienku pre priznanie nároku na náhradu škody preskúmanie postupu príslušníkov Policajného zboru príslušným orgánom, v tomto prípade prokurátora, príp. útvaru Ministerstva vnútra SR a nakoľko žalobcovia nepožiadali žiaden príslušný orgán o preskúmanie postupu pri vykonaní zásahu, pri ktorom malo dôjsť k poškodeniu dverí, nie je možné posúdiť, či postup príslušníkov Policajného zboru bol správny alebo nie. Pripomenula aký je charakter trestného konania, že ide o osobitný typ konania podľa ustanovení príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov; a aj keď pripustila, že súd v konaní o náhradu škody posudzuje naplnenie podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, nemá právomoc v tomto konaní rozhodovať o tom, či postup orgánu verejnej moci alebo ním vydané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom. O správnosti postupu a zákonnosti rozhodnutia v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. rozhoduje na to príslušný orgán, útvar alebo subjekt.

9. Žalovaná v podanom odvolaní ďalej poukázala na to, že žalobcami tvrdené iné zásahy, ktoré boli vedené v inom období, sú irelevantné k prejednávanej veci, nakoľko žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz o vykonaných zásahoch, pričom nie je ani možné porovnávať rôzne zásahy vzhľadom na rôzny účel a cieľ jednotlivých zásahov, nevyhnutnosť jednotlivých úkonov. Argumentovala tým, že príslušnou na náhradu škody je osoba, ktorá bola pri predmetnom zásahu zaistená a voči ktorej bolo vedené trestné stíhanie, nakoľko v dôsledku potreby zaistenia tejto osoby bol vykonaný predmetný zásah. Súdu prvej inštancie vyčítala, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia preniesol dôkazné bremeno zo žalobcov na žalovanú, nakoľko napriek skutočnosti, že žalobcovia nepreukázali nesprávnosť vykonaného zásahu, dospel k záveru, že práve žalovaná je tá, kto má preukazovať, že zásah bol dôvodný a správne vykonaný. Takýto postup súdu považovala v plnej miere za nesprávny, nakoľko jednoznačne v konaní preukázala, že bol naplnený cieľ a účel zásahu, ktorý spočíval v zaistení podozrivej osoby, zbraní a streliva; práve žalobca je ten, kto neunesol dôkazné bremeno v časti neoprávnenosti vykonaného zásahu.

10. Žalovaná upozornila aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/416/2015, v ktorom bola žaloba v skutkovo obdobnej veci v celom rozsahu zamietnutá; s odôvodnením predmetného rozhodnutia sa v plnej miere stotožnila. Záverom uviedla, že v prejednávanej veci nebolo možné posúdenie, či boli naplnené predpoklady ustanovené zákonom č. 514/2003 Z.z. pre priznanie nároku na náhradu škody, nakoľko žalobcovia nepožiadali príslušný orgán o prešetrenie postupu príslušníkov Policajného zboru pri

vykonaní zásahu za účelom zaistenia podozrivej osoby. Zopakovala, že súd rozhodujúci o náhrade škody nemá právomoc posudzovať činnosť príslušníkov Policajného zboru pri vykonávaní úkonov v trestnom konaní, nakoľko všeobecne záväzné právne predpisy stanovujú kto a akým spôsobom posudzuje úkony v trestnom konaní. Na základe uvedeného bola názoru, že nemohol byť preukázaný prvý predpoklad vzniku nároku na náhradu škody a teda, že súd prvej inštancie priznal náhradu škody v rozpore s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z..

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a žalovanú zaviazat' povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania; v reakcii na tvrdenia žalovanej, že súd nemal právomoc posúdiť, či úradný postup príslušníkov Policajného zboru bol v súlade so zákonom uviedol, že žiadosť o preskúmanie postupu policajta upravuje § 210 zákona č. 301/2005 Z.z., v zmysle ktorého je žiadosť o preskúmanie postupu policajta oprávnený podať obvinený, poškodený a zúčastnená osoba. Žalobca však nebol v postavení žiadnej z uvedených osôb s tým, že v zmysle § 46 Trestného poriadku je poškodený osobou, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Zároveň sa vyžaduje, aby medzi vznikom škody a spáchaným skutkom, za ktorý je obvinený stíhaný, bola príčinná súvislosť. Z uvedeného vyvodil, že nemôže ísť o škodu spôsobenú iným činom, za ktorý nie je páchatel trestne stíhaný, aj keby súvisel so skutkom, ktorý je predmetom trestného stíhania (napr. R 3/1962, R 2/1968) a z týchto dôvodov uzavrel, že nie je a nebol v postavení poškodeného, a preto ani nemohol podať žiadosť o preskúmanie postupu policajta v zmysle Trestného poriadku. Z rovnakého dôvodu si žalobca ani nemohol uplatniť spôsobenú škodu v rámci trestného konania voči zadržanej osobe.

11.1. K tvrdeniam žalovanej, že zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje ako podmienku pre priznanie nároku na náhradu škody preskúmanie postupu príslušníkov Policajného zboru príslušným orgánom oponoval tým, že cit. zákon ustanovuje podmienku preskúmania postupu príslušníka Policajného zboru prokurátorom iba v prípade porušenia povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v prípade nečinnosti alebo v prípade zbytočných prietahov v konaní (§ 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Nesprávny úradný postup, ktorý je predmetom tohto konania nespadá ani pod jeden z uvedených prípadov, a preto žalobca nielenže nemohol podať žiadosť o preskúmanie postupu policajta, ale takéto preskúmanie nie je (v danom prípade) ani zákonom vyžadované. K uvedenému považoval za potrebné podotknúť, že za nesprávny úradný postup sa v zmysle § 9 ods. 1 cit. zákona považuje aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. S odkazom na ustanovenia § 15 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. pripomenul, že podmienku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody splnil prostredníctvom svojej žiadosti zo dňa 4.7.2016 a 10.10.2016, ale nakoľko tejto žiadosti nebolo vyhovené, súd je jediným oprávneným posudzovať splnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona.

12. Na margo tvrdení žalovanej, ktorá porovnanie k iným zásahom príslušníkov Policajného zboru považovala za irelevantné dôvodiac tým, že nie je možné porovnávať rôzne zásahy vzhľadom na ich rôzny účel, cieľ a nevyhnutnosť, žalobca uviedol, že žalovaná existenciu a priebeh zvyšných zásahov nijakým spôsobom nerozporovala. Žalovaná rozporovala iba ich relevanciu z dôvodu, že "zásah závisí od konkrétnych okolností prípadu a situácie, nie je teda možné porovnávať rôzne zásahy na rôznych miestach", a to bez toho, aby tieto konkrétne okolnosti bližšie definovala. Žalobca v tejto súvislosti zastával názor, že porovnanie zvyšných zásahov príslušníkov Policajného zboru je viac než relevantné, nakoľko všetky boli vykonané v tom istom bytovom dome (t.j. na rovnakom mieste) a v prípade zásahu zo dňa 28.6.2017 dokonca za totožným účelom - zadržania a predvedenia rovnakej osoby. Tieto zásahy preukazujú, že zásah zo dňa 14.6.2016 bolo možné vykonať bez akejkoľvek škody na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu. Citujúc § 2 ods. 2 Trestného poriadku a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky sa ďalej nestotožnil ani s názorom žalovanej, že tým, že v konaní preukázala, že bol naplnený cieľ a účel policajného zásahu zo dňa 14.6.2016, uniesla aj dôkazné bremeno; pretože skutočnosť, že bol naplnený cieľ a účel policajného zásahu (t.j. zadržanie podozrivej osoby) ešte neznamená, že ním nedošlo k zásahu do základných práv a slobôd vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome nad nevyhnutnú mieru (a teda k naplneniu definície nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.). K poškodeniu dverí na treťom poschodí došlo pritom iba z dôvodu omylu na strane príslušníkov Policajného zboru, ktorému sa dalo predísť ak by došlo k riadnemu prevereniu situácie pred samotným zásahom. To, že sa dalo predísť aj poškodeniu dverí na druhom poschodí potvrdzuje najmä opakovaný zásah príslušníkov Policajného zboru zo dňa 28.6.2017, ktorý bol vykonaný za účelom

zadržania a predvedenia rovnakej osoby, a kedy nedošlo k žiadnemu poškodeniu spoločných častí a zariadení bytového domu (čo žalovaná nijakým spôsobom nerozporovala). V tejto súvislosti sa v plnej miere stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná netvrdila ani nepreukázala, prečo bolo na úspešné vykonanie zásahu dňa 14.6.2016 nevyhnutné poškodenie protipožiarnych dverí na druhom poschodí.

13. V prípade rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/416/2015 uvádzaného žalovanou nejde o skutkovo obdobnú vec už len z toho dôvodu, že v danom prípade nešlo o poškodenie majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome (t.j. tretích osôb), ale k poškodeniu majetku - bytu družky obvineného, v ktorom sa obvinený mal nachádzať. Taktiež poznamenal, že žalovaná v danom spore dôkazmi preukazovala primeranosť policajného zákroku (na rozdiel od žalovaného v tomto spore). Z uvedených dôvodov mal žalobca za preukázané, že policajným zásahom zo dňa 14.6.2016 došlo bezdôvodne k poškodeniu majetku tretích osôb, ktoré zásahom vôbec nemali byť dotknuté, keďže k obydliu zadržanej osoby sa bolo možné dostať aj bez spôsobenia škody na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu.

14. Žalovaná v odvolacej replike k vyjadreniu žalobcu v celom rozsahu zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v podanom odvolaní s tým, že súd v konaní o náhradu škody nemá právomoc posudzovať úradný postup príslušníkov Policajného zboru. Sú tu všeobecne záväzné právne predpisy upravujúce možnosť viacerých spôsobov preskúmania konania príslušníkov Policajného zboru pri výkone ich kompetencií, avšak žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by reálne k nesprávnemu úradnému postupu prišlo a že by niektorý z príslušných orgánov nesprávny úradný postup konštatoval.

15. Nakoľko v replike žalovanej neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, žalobca v duplike zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej.

16. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len "C.s.p."), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.5.2020 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

17. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

18. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

19. Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie

postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

20. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

21. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie zoširoka vysporiadal so všetkými aspektmi žaloby o náhradu škody titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pri policajnom zásahu V., v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu požiarnych dverí nachádzajúcich sa v spoločných priestoroch bytového domu na druhom a treťom poschodí nad mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu tohto zásahu; dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré adekvátne vysvetlil.

22. Žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa preto javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C.s.p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalovanou prezentované "podstatné tvrdenia" v odvolaní boli viacmenej vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

23. Posúdenie veci odvolacím súdom sa odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalovanej spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

24. Závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku vychádzajú zo zmyslu a účelu zákona č. 514/2003 Z.z. Nemožno súhlasiť s takým subjektívnym hodnotením veci žalovanej, podľa ktorého k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie dochádza tým, že súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemá právomoc posudzovať, či úradný postup príslušníkov Policajného zboru uskutočnený podľa Trestného poriadku je v súlade so zákonom.

24.1. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá (za podmienok ustanovených týmto zákonom) za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zákonodarca - v snahe postihnúť čo možno najväčší okruh pochybení orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci - nepristúpil k definícii "nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci" prenechajúc to na rozhodovaciu činnosť a vlastné uváženie súdov, judikatúry, príp. právnej vedy; zákonodarca v zákone č. 514/2003 Z.z. len príkladom uviedol pochybenia orgánu verejnej moci, ktoré pojmovo spadajú pod nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a ako príklady uvádza porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní.

24.2. Možno teda uzavrieť, že nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci je akékoľvek konanie tohto orgánu pri výkone verejnej moci, ktoré je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a že ním môže byť aj taký zjavne neprímeraný postup príslušníkov Policajného zboru pri zásahu uskutočnenom na podklade § 103 Trestného poriadku, v dôsledku ktorého dôjde k poškodeniu spoločného majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov v ich bytovom dome, ktoré presahuje mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu tohto zásahu.

24.3. Samotné vyjadrenia žalovanej sú v tomto smere značne protirečivé; žalovaná na jednej strane konštantne tvrdí, že súd nemá právomoc posudzovať úradný postup príslušníkov Policajného zboru a súčasne dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/416/2015, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá (podľa nej v skutkovo obdobnej veci); avšak samotný Krajský súd v Košiciach v dôvodoch svojho rozhodnutia meritórne posudzoval úradný postup príslušníkov Policajného zboru, keď dospel k záveru, že "s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci

nemožno vidieť v postupe polície nesprávny postup pri výkone vstupu do obydlia žalobkyne dňa 5.7.2006."

25. Neobstojí ani argumentácia odvolateľky, že posúdenie, či boli naplnené predpoklady ustanovené zákonom č. 514/2003 Z.z. pre priznanie nároku na náhradu škody nebolo možné, nakoľko žalobcovia nepožiadali príslušný orgán o prešetrenie postupu príslušníkov Policajného zboru pri vykonaní zásahu za účelom zaistenia podozrivej osoby; povinnosť požiadať o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru prokurátorom je daná podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. iba pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní. Na posúdenie splnenia predpokladov pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nesprávnym úradným postupom pri policajnom zásahu za účelom zaistenia podozrivej osoby zákon prešetrenie postupu príslušníkov Policajného zboru príslušným orgánom nevyžaduje. Súhlasne so žalobcom možno konštatovať, že nesprávny úradný postup, ktorý je predmetom tohto konania nespadá ani pod jeden z uvedených prípadov (§ 9 ods. 3 cit. zákona) a preto nakoľko zákon takéto preskúmanie neukladá, žalobca nemusel ani nemohol podať žiadosť o preskúmanie postupu policajta.

26. Vo vzťahu k prezentovanému rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/416/2015, na ktorý žalovaná poukazovala aj v priebehu prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že súdy pri viazanosti inými rozhodnutiami v zmysle § 193 C.s.p. nie sú viazané rozhodnutiami vo veciach nesúvisiacich s predmetnou vecou. Odhliadnuc od uvedeného; aj keď sa predmetný rozsudok zaoberá v merite veci rovnakou právnou otázkou, vychádza z odlišného skutkového stavu. A preto keďže sa skutkové okolnosti v prejednávanej veci oproti "prezentovanej precedenčnej" veci významne odlišujú, bolo potrebné aktuálne súdnu vec "odlíšiť" aj právnym posúdením. Z uvedeného dôvodu označené rozhodnutie ako súčasť argumentácie žalovanej nie je spôsobilé vyvolať pochybnosť o ústavnej zlučiteľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).